

Одлука којом се проглашава Закон о измјенама и допунама Закона о расељеним лицима, избјеглицама и повратницима у Републици Српској

Користећи се овлаштењима која су ми дата чланом V Анекса 10 (Споразум о цивилној имплементацији Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења наведеног Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II. 1. (д) истог Споразума према којем Високи представник “пружа помоћ, када то оцијени неопходним, у изналажењу рјешења за све проблеме који се појаве у вези са цивилном имплементацијом”;

Позивајући се на ставXI. 2 Закључака Савјета за имплементацију мира који се састао у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет поздравио намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора да би помогао у изналажењу рјешења за проблеме, како је претходно речено, “доношењем обавезујућих одлука, када то буде сматрао неопходним,” у вези са одређеним питањима, укључујући (у складу са подставом (ц) овог става) и “друге мјере у сврху осигурања имплементације Мировног споразума на читавој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета”;

Позивајући се даље на члан I:1. поменутог Анекса 10 који се искључиво односи на промовисање поштивања људских права и повратка расељених особа и избјеглица;

Узимајући у обзир значај који Управни одбор Савјета за

имплементацију мира даје питању убрзања повратка избјеглица и осигуравању потпуне и недискриминирајуће имплементације имовинских закона БиХ;

Узимајући надаље у обзир потребу да се на цјелокупној територији Босне и Херцеговине, на најефикаснији и најправичнији начин проведу закони у вези са повратом имовине, те да се осигура усклађено провођење тих закона у сваком ентитету;

Свјестан да ентитетски дужносници надлежни за рјешавање избјегличких и стамбених питања нису били у могућности да након вишемјесечних преговора постигну договор о конкретним одредбама неопходним за горе споменути процес усклађивања, те да је истекао рок који су поставили ентитети на имовинској конференцији у Теслићу, да се постигне потпуна хармонизација до 15. новембра 2001. године;

Констатујући да се закони који регулишу питања у вези са избјеглицама и расељеним лицима требају ускладити за законима о напуштеној имовини, како би се осигурало да се алтернативни смјештај чува само за најугроженија лица;

Узимајући у обзир и имајући у виду горе наведено, овим доносим слиједећу одлуку:

ОДЛУКА

којом се проглашава Закон о измјенама и допунама Закона о расељеним лицима, избјеглицама и повратницима у Републици Српској.

Доле наведени Закон ће ступити на снагу као што је и наведено у члану 2. на привременој основи, док Народна Скупштина Републике Српске не усвоји овај Закон у одговарајућој форми, без измјена и допуна и без додатних услова.

ЗАКОН О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О РАСЕЉЕНИМ
ЛИЦИМА, ИЗБЈЕГЛИЦАМА И ПОВРАТНИЦИМА У РЕПУБЛИЦИ
СРПСКОЈ

Члан 1.

У члану 10. Закона о расељеним лицима, избјеглицама и повратницима у Републици Српској (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 33/99) иза става 1. додаје се нови став 2. који гласи:

“Лицима из става 1. неће бити обезбијеђен привремени смјештај уколико имају на располагању довољно средстава, укључујући примања, која су довољна за потребе њиховог смјештаја. Надлежни орган ће утврдити најнижи износ средстава на располагању који одговара износу средстава утврђеног у складу са Законом о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине.”

Садашњи ставови 2. и 3. постају ставови 3. и 4.

Члан 2.

Ова Одлука се објављује без одлагања у Службеном гласнику Републике Српске, и ступа на снагу осам дана након објављивања.

Сарајево, 4. децембар 2001. године

*Волфганг Петрич
Високи представник*